

På den ene side er forslaget nu trukket tilbage, for det var dumt, det var forkert, og på den anden side kan vi nu høre, at efter en perfekt aflevering af SF's hr. Jørn Jespersen skal der nu holdes en konference for at dyrke nogle af de her ting. Der skal også af ministeren fremsættes et forslag i EU-regi, som også er en forlængelse af det her.

Så det bliver svært fremover at høre de undskyldninger, som ministeren eventuelt vil komme med for egne forslag, for reelt er der jo tale om, at man arbejder videre i den retning, som ministeren gerne vil, og det kan vi i hvert fald ikke støtte i Dansk Folkeparti. Vi synes ikke, det er nødvendigt at holde flere konferencer om det her. Vi ved udmærket godt, at det, der skal til, er, at man sikrer de danske grænser, at man sikrer, at grænsekontrollen er i orden, men det er desværre den, som regeringen vil fjerne efter den 25. marts.

Jeg vil godt stille et konkret spørgsmål til ministeren i forbindelse med spørgsmålet om EU, for det er for mig meget svært at vurdere, hvad det er, ministeren nu i den kommende tid vil rejse i EU på baggrund af det her forslag.

Vi skal huske på, at Danmark har et forbehold på det retlige område. Vi kan ikke deltage i EU-initiativer, hverken når det gælder familiesammenføringsregler, når det gælder flygtningepolitik eller andre ting, og derfor er det for mig fuldstændig uvist, hvilke diskussioner det er ministeren vil rejse, for det, der står tilbage er jo, at den danske befolkning har sikret Danmark et forbehold på det område.

Jeg kunne godt tænke mig at høre præcis, hvad det er, ministeren mener der skal diskuteres i EU, hvordan det er, Danmarks rolle skal være, og under alle omstændigheder afhængig af ministerens svar har vi jo en spørgetid i morgen, hvor statsministeren på regeringens vegne kan sætte de her ting på plads, hvis ministeren ikke formår det nu i dag.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Bare et meget kort svar til sidst til hr. Peter Skaarup.

Jeg tror faktisk godt, at man på EU-niveau kan diskutere ting, uden at der ligger konkrete forslag på bordet.

Jeg kan godt forstå, at hvis man har haft den arbejdsform i mange år, og det er også sådan, man arbejder i Folketinget, tænker man i forslag, sådan er det, men jeg tror, vi er nødt til at tænke

lidt ud over bare forslag og også tænke i, at vi altså godt kan diskutere nogle problemer, vi har set, uden at vi har konkrete forslag på bordet, og det tror jeg godt EU kan finde ud af.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 40: Forslag til lov om elevers og studerendes undervisningsmiljø.

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 5/10 2000. Første behandling 25/10 2000. Betænkning 30/1 2001. Anden behandling 20/2 2001).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Anne Bastrup (SF):

Da det her lovforslag blev andenbehandlet, fik vi nedstemt et ændringsforslag, der handlede om, at elever og studerende skulle have ret til at stemme i sikkerhedsudvalgene.

Det har givet anledning til en hel del debat blandt de folk, som jo er den egentlige grund til, at vi har fået det her lovforslag, nemlig de elever og studerende, som igennem de sidste 6-7 år har kæmpet for, at deres arbejdsmiljø kom på dagsordenen herinde.

Det har derfor været vigtigt for mig i hele det her forløb, siden vores ændringsforslag blev forkastet, at få præciseret, at de rettigheder, man har tilkæmpet sig ude på uddannelsesinstitutionerne, naturligvis ikke ryger, fordi det her lovforslag bliver vedtaget. Jeg vil derfor også bede undervisningsministeren om at bekræfte her fra talerstolen, at det forhold, at det her lovforslag bliver vedtaget, forhindrer på ingen måde, at de studerende og eleverne rundt omkring på uddannelsesinstitutionerne kan lave lokalaftaler, og har de fået lokalaftaler, skal de ikke på nogen måde udsættes for en dårligere behandling end det, de allerede har opnået.

Under forudsætning af, at ministeren bekræfter mit spørgsmål, er det her lovforslag et lille bitte, bitte, bitte skridt i retning af en accept af elever og studerende som voksne mennesker,